

Naslednja velika naloga je bila gradnja novih prostorov¹

Na Srednji šoli Domžale delam že od leta 1976, ko sem se zaposlil kot učitelj strokovnoteoretičnih predmetov (tehničnega risanja, strojništva in tehnologije). Tedaj se je šola imenovala Poklicna kovinarska in usnjarsko galanterijska šola Domžale. Poleg razredniških poslov sem kot mentor mladinske organizacije vzpodbujal dejavnost mladih. Mladi so bili dejavni v celi vrsti krožkov. Tako so bili na šoli kulturni, recitatorski, tehnični, strelski in obrambni krožek, klub OZN, šolsko športno društvo itd. Za vse krožke sem učencem pomagal pridobiti učitelje, ki so bili pripravljeni prevzeti mentorstvo in jim pomagati pri delu. Večina krožkov je bila dejavnih tudi v širšem okolju.

Organizacija pouka je bila celoletna in periodična. Učenci v celoletni organizaciji so opravljali teoretični in praktični pouk celo šolsko leto v šoli, učenci v periodični organizaciji pouka pa so teoretični del opravili v šoli (štiri mesece in pol), praktični pouk pa v organizacijah Združenega dela in pri obrtnikih.

V letih 1979-1981 sem na šoli opravljal dela predstojnika kovinarske usmeritve.

To je bil čas, ko se je pripravljala reforma srednjega šolstva oz. usmerjeno izobraževanje. Ker so bili pogoji za izvajanje programov zahtevni (specialne učilnice za splošne predmete), so se pojavile težnje po združevanju obeh srednjih šol v Domžalah, in sicer Poklicne kovinarske in usnjarsko galanterijske šole Domžale in Centra srednjih šol Domžale, v čigar sestavi sta bili nekdanji Tehniška srednja usnjarska galanterijska šola in Ekonomska šola. Obe šoli sta se sporazumeli za skupne investicije in tako smo na Cesti talcev zgradili učilnice in kabinete za fiziko, kemijo, biologijo ter osnove tehnike in proizvodnje.

V tem času smo na poklicni kovinarski usmeritvi reorganizirali praktični pouk v delavnicah in ga dopolnili s proizvodno in storitveno dejavnostjo, razvili pa smo tudi tesno sodelovanje z delovnimi organizacijami. Praktični pouk smo pod vodstvom učiteljev praktičnega pouka izvajali v delovnih organizacijah, na samih deloviščih (monterji centralne kurjave in vodovodnih napeljav, ključavničarji) in v lastnih delavnicah. S tako obliko izobraževanja so bili zadovoljni vsi trije udeleženci: organizacije združenega dela, učenci in šola.

Ob združitvi obeh šol se je pojavila tudi kriza v vodenju šole, saj so bili razpisi za ravnatelja šole neuspešni, kar je bilo razumljivo. Odnosi so se poslabšali, naloge pa so bile velike. Potrebno je bilo speljati reformo programov usmerjenega izobraževanja ter zagotoviti materialne pogoje. Šola je imela probleme z organizacijo pouka na šestih lokacijah za 54 oddelkov vseh smeri.

¹ Besedilo je bilo prvič objavljeno 1999 v zborniku *50 let: Od Usnjarskega tehnikuma do Srednje šole Domžale*, stran 35–37.

Tako sem bil najprej imenovan za v. d. ravnatelja, po dveh neuspešnih razpisih pa sem se prijavil in bil imenovan za ravnatelja Centra srednjih šol Domžale. S sodelavci smo pripravili razvojni plan šole in ga po predstavitvi kolektivu tudi sprejeli. Program smo v času od leta 1981 do leta 1990 skoraj v celoti realizirali, zajemal pa je naslednje postavke:

- ureditev odnosov ter pridobitev zaposlenih za realizacijo programa
- uvedbo usmerjenega izobraževanja in programa strojnih tehnikov
- izgradnjo novih učilnic, delavnic in telovadnice
- povečanje deleža lastnih prihodkov, s tem pa tudi boljše pogoje dela
- izboljšanje izobrazbene strukture zaposlenih
- povečanje aktivnosti učencev in izboljšanje njihovega standarda
- vpis novih generacij

Odnosi med zaposlenimi so se vidno izboljšali, kar se je pokazalo pri večji učinkovitosti in kvaliteti dela. Vse akte in pravilnike smo takoj prilagodili veljavni zakonodaji in jih sprejeli. Organizirali smo izlete, ekskurzije in piknike, ki so bili obiskani v polnem številu.

Vpisali smo prve generacije strojnih tehnikov. "Zaradi političnih odločitev na višjih nivojih" se je ekonomska usmeritev iz Centra odselila v Kamnik. Ob tem smo uspešno rešili kadrovske probleme, saj nihče od učiteljev in ostalih zaposlenih ni izgubil dela. Prezaposlili smo celo sodelavce, ki so bili zaposleni za določen čas.

Naslednja velika naloga je bila gradnja novih prostorov na eni lokaciji. S svojo zahtevo smo uspeli priti v program občinskega samoprivevka in si s tem zagotoviti polovico sredstev. V to nalogo smo se vključili vsi vodilni na občinskem nivoju, v svojih krajevnih skupnostih pa tudi vsi zaposleni. Vse te dejavnosti so seveda potekale veliko popoldnevov in večerov.

Drugo polovico smo morali zbrati sami. To mi je uspelo, saj sem opravil razgovore z več kot dvesto direktorji podjetij, z obrtniki, s predstojniki družbenih ustanov ter z izvajalci gradnje. Uspeli smo adaptirati in zgraditi delavnice na Ljubljanski 105 in jih opremiti z novimi stroji, na Cesti talcev 12 pa smo dogradili učilnice za teoretični pouk ter istočasno adaptirali že obstoječe.

Pri opremljanju prostorov in selitvi opreme med počitnicami so sodelovali vsi učitelji praktičnega in teoretičnega pouka in tako zagotovili pravočasni pričetek pouka v novih prostorih. Žal se je program gradnje leta 1990 ustavil in smo tako še vedno brez telovadnice, garderob in spremljajočih prostorov, čeprav je bila zagotovljena tretjina lastnih sredstev.

Lastni prihodki so se v teh letih povečevali zaradi rasti lastne proizvodnje in storitev, uvedli pa smo tudi izobraževanje ob delu za vse stopnje programov v vseh usmeritvah. Pogodbe o izobraževanju smo sklepali direktno s podjetji.

Pri izvajanju proizvodnega dela smo navezali tesno sodelovanje s podjetji in z obrtniki, kar je pripomoglo k izboljšanju materialne osnove dela. Na ta način smo dobili precej dodatne opreme in materiala za izvajanje praktičnega pouka. V času mojega ravnateljevanja so bili moji najtesnejši sodelavci na usnjarskotalanterijsko-konfekcijski usmeritvi Dragica Bider, Fanika Cerar, Jože Habjan, Alfonz Hostnik, Antonija Hrastovec, Anton Hribar in Janez Novljan, na strojni usmeritvi Alojz Bevk, Milka Novak, Marjan Šarc, Miha Šemrl in Franc Šimenc, na ekonomski usmeritvi pa Anton Kregar. Za uspešno delo in razvoj šole v tem času so zaslužni tudi vsi mentorji dejavnosti in navsezadnje tudi vsi zaposleni.

Marjan Ogrinc, nekdanji ravnatelj